

POSTANOWIENIE

Dnia 15 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 15 czerwca 2016 r.,
sprawy **M. K.**,
skazanej za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanej,
od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie,
z dnia 9 grudnia 2015 r., sygn. akt VI Ka 1122/15,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w
Warszawie,
z dnia 25 maja 2015 r., sygn. akt IV K 928/13,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazaną od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i poniesionymi w jego toku wydatkami obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie z dnia 25 maja 2015 r., sygn. akt IV K 928/13, M. K. została uznana za winną popełnienia przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za które wymierzono jej karę 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie wyrokiem z dnia 9 grudnia 2015 r., sygn. akt VI Ka 1122/15, po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę

oskarżonej M. K., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanej M. K., podnosząc zarzuty rażącego naruszenia prawa mogące mieć wpływ na treść orzeczenia tj.:

- art. 452 § 2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 169 § 2 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k.;

- art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu Warszawa-Praga w Warszawie.

Prokurator Prokuratury Okręgowej Warszawa-Praga w Warszawie w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanej M. K. jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że kasacja, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia służy eliminacji prawomocnych orzeczeń sądowych, które ze względu na doniosłość wadliwości, jaką są obarczone, nie mogą ostać się i funkcjonować w obrocie prawnym. Podnoszone w kasacji zarzuty powinny wskazywać na uchybienia określone w art. 439 k.p.k. lub inne, lecz na tyle istotne i rażące naruszenia prawa, do jakich doszło w postępowaniu odwoławczym, że w konsekwencji mogły one mieć istotny wpływ na treść wyroku Sądu II instancji. Niedopuszczalne jest natomiast podnoszenie w nadzwyczajnym środku zaskarżenia wprost zarzutów pod adresem orzeczenia Sądu I instancji.

Wywiedziona w niniejszej sprawie skarga kasacyjna w zdecydowanej części zmierzała do kolejnego zakwestionowania prawidłowości dokonanej przez Sąd I instancji i zaakceptowanej w pełni przez Sąd odwoławczy oceny materiału dowodowego oraz poczynionych ustaleń faktycznych. Podniesione w kasacji zarzuty właściwie odpowiadają zaś zarzutom postawionym wcześniej w apelacji od wyroku Sądu I instancji.

Odnosząc się do poszczególnych zarzutów kasacji wskazać należy, że o ile w pkt 1 kasacji skarżący kontestuje decyzję Sądu odwoławczego o oddaleniu wniosków dowodowych złożonych w apelacji to już uzasadnienie tego zarzutu wskazuje, iż celem obrońcy było podjęcie ponownej próby zakwestionowania zeznań pokrzywdzonych. W tym kontekście przypomnieć należy, że w apelacji obrońca złożył trzy wnioski dowodowe, przy czym Sąd Okręgowy rozpoznał te wnioski na rozprawie apelacyjnej w dniu 9 grudnia 2015 r. (k. 429). O ile uzasadnienie postanowienia w przedmiocie oddalenia wniosków dowodowych było dość ogólne (dotyczy to zwłaszcza wniosku o uzyskanie informacji z Ośrodka Wypoczynkowego „Z.” oraz z ZUS-u) to jednak w pisemnych motywach wyroku Sąd odwoławczy doprecyzował powody oddalenia złożonych wniosków. W szczególności, opierając się na zeznaniach pokrzywdzonych Sąd odwoławczy słusznie doszedł do wniosku, że przeprowadzenie dowodu z informacji o terminie i kosztach pobytu pokrzywdzonych nad morzem w Ośrodku Wypoczynkowym „Z.” nie pozwoli na wykazanie, że pokrzywdzeni fałszywie pomówili oskarżoną o kradzież pieniędzy. W wystarczający sposób uzasadniono także kwestię zgłoszenia kradzieży przez pokrzywdzonych dopiero po powrocie do W., wskazując że M. W. i P. W. oczekiwali dobrowolnego zwrotu pieniędzy przez M. K..

Odnosząc się natomiast do wciąż kwestionowanego oddalenia wniosku o zwrócenie się do rejestracji NZOZ E. M. o informację dotyczącą godzin pracy rejestracji przychodni wskazać należy, że kwestia ta również została dostatecznie wyjaśniona w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie. Z zeznań świadka E. M. wynika przecieź, że w dniu 12 lipca 2013 r. pracowała w godz. 8:00-18:00 i przyjęła wówczas 48 osób, a godzina przyjęcia M. K. nie jest możliwa do ustalenia z uwagi na nieprowadzenie ewidencji czasu przyjęcia pacjentów (k. 330).

Konsekwencją powyższego miało być – jak wskazuje obrońca – naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. Dla odparcia tego zarzutu wystarczające uznać należy zatem wskazanie, że nie można zasadnie stawiać zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k., podnosząc wątpliwości strony, co do treści ustaleń faktycznych. Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz *in dubio pro reo* nie są bowiem miarodajne tego rodzaju wątpliwości, zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd

rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć (*zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2015 r., III KK 333/14, LEX nr 1713025*).

Jeżeli chodzi natomiast o zarzut z pkt 2 kasacji to stanowi on w zasadzie wierne powielenie zarzutu apelacyjnego, który został właściwie rozpoznany i omówiony przez Sąd Okręgowy. Ocena wiarygodności zeznań pokrzywdzonych, ale i wyjaśnień M. K. została poczyniona w korelacji z innymi dowodami, w tym z dokumentacją bankową, jak i analizą logowań telefonu komórkowego użytkowanego przez M. K.. Wbrew twierdzeniu obrońcy Sąd odwoławczy odniósł się także do możliwości logistycznych dojazdu oskarżonej do J. w celu odbycia wizyty lekarskiej w dniu 12 lipca 2013 roku, wskazując w uzasadnieniu, że M. K. dysponowała czterema godzinami, a dogodny dojazd zapewniały jej pociągi odjeżdżające z dworca w W.

Powyższe uwagi dotyczące bezzasadności tego zarzutu uzupełnić należy jedynie o stwierdzenie, że przepis art. 4 k.p.k. określa ogólną dyrektywę postępowania i dopiero wskazanie tych przepisów ustawy procesowej, które miał sąd naruszyć, wbrew zasadzie obiektywizmu, o której ten przepis stanowi, czyniłoby taki zarzut (choćby) formalnie poprawnym (*zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2011 r., III KK 335/10, LEX nr 736755*). W kasacji obrońca powiązał zaś zarzut naruszenia art. 4 k.p.k. z art. 7 k.p.k., w sytuacji, gdy Sąd odwoławczy nie przeprowadzał żadnych w tej sprawie dowodów, a kontrolował jedynie prawidłowość ich oceny przez Sąd *meriti*.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy uznał zarzuty skarżącego za bezzasadne w stopniu oczywistym i w konsekwencji orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia, przy czym zwolnił skazaną od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i poniesionymi w jego toku wydatkami obciążył Skarb Państwa.